

[Robert Pedersen.]

gede var noget skrækindjagende noget, for det ville slutte disse ni lande tættere sammen mod det øvrige Europa, mod den øvrige verden. Nu er det tværtimod blevet et samarbejde, hvor irlænderne, englænderne og italienerne ikke er med, mens vi til gengæld er kommet i et nært samarbejde med vores broderfolk i Norge og Sverige.

Jeg mener, det afgørende i holdningen til fællesmarkedet må være, at der er blevet truffet, der bliver truffet og vil i fremtiden også blive truffet afgørelser i Bruxelles, som griber ind i vor hverdag, uanset om vi er medlem eller ej, vidtrækkende afgørelser, og så kan vi vælge, om vi vil lade vores stemme lyde med den styrke, den måtte have, eller vi vil sidde udenfor og lade begivenhederne fare forbi os uden at have chance for at påvirke dem.

Jeg mener, der kun var to seriøse argumenter for at sige nej til at være med i dette forpligtende samarbejde, der jo ganske rigtig må indsnævre vor politiske bevægelsesfrihed. Det ene argument var, om dette samarbejde var med til at forstærke kløften mellem de rige og de fattige lande. Det kan hverken godtgøres ved den politik, der er ført af fællesmarkedet, som har været overmåde liberal, ved den bistandspolitik, der har været ført af fællesmarkedet, eller ved den holdning, som repræsentanter for udviklingslandene indtager. Må jeg have lov at citere, hvad statschefen fra Tanzania, Julius Nyerere, sagde til Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds blads redaktør, da han var på besøg dernede. Adspurgt om fællesmarkedet sagde han: „Det ville være vanskeligt at komme og påstå, at afrikansk enhed er noget godt, men europæisk enhed er noget dårligt. Tværtimod henviser jeg ofte over for andre afrikanere til, hvor langt europæerne er nået i deres enhedsbestrebelse, og derfor kan jeg ikke se, at europæerne ikke skulle samarbejde, som tilfældet er inden for fællesmarkedet.“

Et andet argument imod dansk medlemskab af fællesmarkedet, som jeg mener ville være stærkt, måtte være, om dette fællesmarked var med til at sinke eller forhindre de afspændingsbestrebelse, der er kommet til udtryk i verden de sidste par år, og om hvilke alle i denne sal må være enige. Hertil er der jo kun at sige, at erfaringerne bl.a. fra

den europæiske konference om fred og sikkerhed i Helsingfors og de udtalelser, der kom fra de østeuropæiske ledere forud for denne, ikke går i den retning. Jeg vil her gerne citere, hvad den russiske generalsekretær, Bresjnev, sagde i marts sidste år på den 15. fagforeningskongres:

„Vi bliver mistænkt for, at vi med den europæiske sikkerhedskonference vil lægge en mine under det europæiske fællesskab. Dette kræver øjensynlig en karakteristik. Sovjetunionen ignorerer langt fra den øjeblikkeligt eksisterende situation i Vesteuropa inklusive eksistensen af en økonomisk gruppering af kapitalistiske lande, som fællesmarkedslandene er, og accepterer samtidig den evolution, der sker. Vores forhold til deltagerne i denne gruppering vil afhænge af den udstrækning, hvori de på deres side vil anerkende realiteterne i den socialistiske del af verden, særlig de interesser, der eksisterer i den socialistiske del af Europa, dvs. COMECON-landene og deres samarbejde med økonomiske relationer og med politisk samarbejde.“

Det er ganske klart, at i forholdet til den kommunistiske del af Europa er fællesmarkedet i dag ingen blokering; tværtimod. Alle de erfaringer, vi har gjort både i Helsingfors, i Genève og i Wien, tyder i den retning, at der ingen hindring er for et fremskridt i retning af afspænding.

Derfor synes jeg, at vi stadig væk skal fastholde vores Europapolitik, om end vi skal lytte til den kritik, som ganske naturligt må komme og komme meget berettiget for dem, der er erklærede modstandere af fællesmarkedet.

K. B. Andersen (S):

Nogle udtalelser fra hr. Maigaard, hr. Gert Petersen og hr. Ib Christensen gør, at jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger i denne debat, som jo ellers er en markedspolitisk debat. Jeg beklager i og for sig, at rent udenrigspolitiske emner optager så meget af denne debats tid, fordi det er med til at afspore debatten fra de meget væsentlige aktuelle problemer, der ligger i det traktatlige samarbejde netop nu. Jeg tænker bl. a. på en række af de spørgsmål, som hr. Ivar Nørgaard rejste her i formiddags. Man kan ikke undlade at sige, at det er muligt, hr. Maigaard og hr. Gert Petersen og andre ville